

ដោយ អែលឌើរ ដលុលយូ
ម៉ាក បាសេត
ក្នុងព្រះវិហារនាគ

ការអធិស្ឋានសម្រាប់មែកស៍

នៅពេលខ្ញុំមានអាយុប្រាំមួយឆ្នាំ គូរស្វាមីកិរិយា ចំណាស់មួយគូរនៅក្នុងរូងរបស់យើង ចង់ស្វែងរកផ្ទះល្អមួយសម្រាប់ឆ្កែរបស់ពួកគាត់ឈ្មោះមែកស៍ ។ ពួកគាត់បានដឹងថាយើងនឹងស្រឡាញ់មែកស៍ ។ ដូច្នេះយើងទទួលមែកស៍មកចិញ្ចឹម !

ពីរបីសប្តាហ៍ក្រោយមក មានមិត្តរបស់ខ្ញុំមួយចំនួនបានមកស្នាក់នៅជាមួយយើងពីរបីថ្ងៃ ។ ផ្ទះរបស់យើង ពេញទៅដោយក្មេងៗរត់គ្រប់ទីកន្លែង ។

ប៉ុន្តែ មែកស៍ ទម្លាប់នឹងផ្ទះស្អាត ហើយស្ងប់ស្ងាត់ ។ ការនៅក្នុងផ្ទះដែលពោរពេញដោយសំឡេងក្មេងៗឡូឡាធ្វើឲ្យវាក៏ភ័យ ។ ថ្ងៃមួយពេលដែលយើងកំពុងលេង ហើយសើចក្តាកក្តាយ យើងចាប់ផ្តើមដឹងភ្លាមថាមែកស៍បានរត់បាត់ !

យើងបានដើររក មែកស៍គ្រប់ទីកន្លែង ។ ពេលដែលម្តាយខ្ញុំបើកទ្វារជូនខ្ញុំដើររកស្ទើរគ្រប់សហគមន៍ ខ្ញុំស្ទើរតែស្រក់ទឹកភ្នែក ។ យើងបានទៅរកម្ចាស់ដើមរបស់មែកស៍ ។ ប៉ុន្តែយើងរកវាពុំឃើញទេ ។

ពេលយើងមកដល់ផ្ទះវិញ មានមនុស្សម្នាក់និយាយថា « ចូរអធិស្ឋានឲ្យមែកស៍ ! » យើងលុតជង្គង់ចុះ ហើយថ្លែងពាក្យអធិស្ឋានយ៉ាងសាមញ្ញ ។ យើងសូមព្រះវរបិតាស្នាក់ផ្តល់គំនិតឲ្យយើងថាទៅរកមែកស៍ទីណា ។

ពេលយើងនិយាយពោលពាក្យថា « អាម៉ែន » ស្រាប់តែពួកសម្លេងព្រលចេញពីក្នុងទូ ។ វាគឺជាមែកស៍ !

ព្រះវរបិតាស្នាក់ជ្រាបដឹងពីយើងម្នាក់ៗ ហើយទ្រង់ស្រឡាញ់យើង ។ ចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនតែងតែបានមកភ្លាមៗនោះទេ ។ ហើយព្រះវរបិតាស្នាក់អាចនឹងពុំឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើងជានិច្ចជាភាពតាមរបៀបដែលយើងពិតជាចង់បាននោះទេ ។ ប៉ុន្តែនោះគឺជារបៀបដែលសេចក្តីជំនឿនិងការអត់ធ្មត់របស់យើង រីកចម្រើន ។

ប្រសិនបើអ្នកមានបញ្ហាអ្វីមួយ ឬក៏គ្រាន់តែចង់និយាយជាមួយព្រះវរបិតាស្នាក់នោះទ្រង់នឹងតែងតែស្តាប់អ្នក ! ●

